

Kralj je pa ukazal, kraljična je ljubeznivo zvabila: »Tu ostaneš, kraljevič, naslednik mojega kraljestva! Trosil boš po moji širni zemlji s svojo pesmijo ljubezen, samo ljubezen, vzeto iz globin svojega lastnega srca! Osrečuj kraljično in ves moj rod!«

In pevec je ostal.

Kraljična Marjančka je zacvetela lepše, razvila se je in razbrstela, da je zastrmelo solnce nad njeno lepoto. Pevec je pel — in narod je pil iz pesmi tolažbe, moči in radosti. — —

Tam daleč sredi kraljestva pa je začela hirati in umirati zelena bukev sredi maja. Odpadati je jelo rumeno listje, postiljalo je žalostno, žalostno odejo...

Pevec kraljevič je tedaj izpel vsa svoja čuvstva ter jih daroval in vcepil v srca, da so zapela v samih čednostih kakor orgle pri véliki maši. In ko so vsa, vsa srca v njegovem kraljestvu odjeknila in ko je kraljična Marjančka pripravila poročno krilo, je pevec v neki tajni noči neslišno poljubil deviške roke, poljubil rob poročnega krila — in odšel brez pesmi, brez ljubezni, da leže na žalostno odejo pod umrlo bukev. —

Ko je zalesketalo novo jutro v novem letu, je ostala po vsem kraljestvu sama ljubezen — pevca kraljeviča pa ni bilo več. Daroval je drugim vse, kar je imel v svoji duši najlepšega in najplemenitejšega...

Veselje.

Solnčece, sevaj mi,
ptička, prepevaj mi,
vonjaj mi, cvetje, sladkó!

Srce veselo mi
vse bi objelo mi,
z mano raduj se vsakdó!

Modest.

